

Arrest

nr. 96 134 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. MOSKOFIDIS en M. DE RAEDEMAEKER die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 8 december 2008 ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze eerste beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 86 568 van 31 augustus 2012 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2012.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 september 2012 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 7.7.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 8/12/2008, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B. E. A.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd, 19.9.2012 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tevens op 20 september 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat op 26 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid .van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig paspoort en visum [...].”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Terwijl, op basis van dezelfde aanvraag reeds een beslissing tot ongegrondheid werd genomen op 10.01.2012 dewelke bij arrest dd. 31.08.2012 werd vernietigd (stuk 5);

Dat de nieuwe bestreden beslissing dd. 20.09.2012 in de overwegingen geen rekening houdt met de gevoerde procedure. Noch het arrest van de RW dd. 31.08.2012, noch de middelen in beroep aangevoerd door verzoeker, worden in de overwegingen betrokken. Deze maken nochtans inherent deel uit van het dossier;

Dat de bestreden beslissing dd. 20.09.2012 niet afdoende gemotiveerd is;

Dat verzoeker vaststelt dat de arts-adviseur de aanvraag thans niet meer ten gronde heeft onderzocht, maar enkel voorhoudt dat het laatste medisch attest dateert van 1,5 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is (stuk 3);

Dat deze overweging niet redelijk, noch zorgvuldig is, gelet op het feit dat gedurende deze termijn een beroepsprocedure lopende was en verzoeker onmiddellijk na het beëindigen van het beroep een actueel medisch attest heeft bijgevoegd (stuk 4);

Dat verzoeker dit stuk heeft bijgevoegd binnen de 30 dagen nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 31.08.2012 besloten had tot vernietiging van de eerder genomen beslissing tot ongegrondheid dd. 10.01.2012;

Dat het onredelijk is om verzoeker geen termijn te laten van 30 dagen om zijn dossier te actualiseren na een vernietigingsarrest van de RW;

Dat een zorgvuldig onderzoek vanwege de overheid bovendien impliceert dat verweerder, gelet op het gegeven dat de beslissing dd. 10.01.2012, die betrekking heeft op dezelfde aanvraag dd. 7.07.2008, vernietigd is geworden dd. 31.08.2012, aan verzoeker om de vervolgediging van zijn dossier had behoren te vragen, voorzover het dossier niet meer actueel genoeg was - quod non - en de adviserende arts de medische toestand niet kon beoordelen;

Dat de bestreden beslissing dd. 20.09.2012 de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat bovendien de arts-attaché ten onrechte oordeelt: "ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is".

Terwijl de arts-attaché met dit simplistisch besluit voorbijgaat aan de medische problematiek van verzoeker, zoals die blijkt uit de voorgelegde medische attesten en die inhoudt dat a) verzoeker heel zijn leven behandeld zal moeten worden en b) de kans op recidive reëel is;

Dat verzoeker heeft ingeroepen dat er in Marokko geen adequate opvolging en behandeling mogelijk is;

Dat de arts-attaché de mogelijkheid van recidive volledig heeft terzijde gelaten en zodoende een onredelijk en onzorgvuldig besluit heeft genomen dat de basis vormt van de bestreden beslissing;

Dat het duidelijk is dat de arts-attaché de medische attesten niet meer heeft bekeken;

Dat de bestreden beslissing dd. 20.09.2012 de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat verzoeker volhardt in de overwegingen die vroeger werden ingeroepen in het annulatieberoep tegen de beslissing dd. 10.01.2012 en waarop in de nieuwe bestreden beslissing dd. 20.09.2012 geen antwoord wordt geboden (stuk 5) ;

Dat verzoeker volhardt dat uit de aangehaalde bronnen helemaal niet blijkt dat pantoprazol (verzoeker heeft concreet Pandomed nodig) beschikbaar is in Marokko, noch wat de kostprijs van dit geneesmiddel in Marokko is, noch wat de terugbetaling van het geneesmiddel betreft;

Dat verder uit de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd bij schrijven dd. 25.02.2011 blijkt dat ook de aanwezigheid van andere medicatie en medische voorzieningen noodzakelijk is:

Bijlage 1 p. 7 bij het schrijven van verzoeker aan DVZ dd. 25.02.2011:

"Voorstel:

1) PPI 40 mg/d gedurende 1 maand; daarna stop of Intermittent 20 mg ivf de kliniek (zo nodig dagelijks)

2) Indien aanwezigheid van heilicobacter pylori is eradicatietherapie aangewezen (1e lijns: metronidazole 500mg 2x/d (indien intolerantie: amoxicilline 1g 2x/d); ciarithromvcine 500 mg 2x/d; PPI 40 mg 2x/d: alle gedurende 10 dagen). 4-6 weken na behandeling dient controle van de eradicatie te gebeuren dmv nazicht van een stoelgangstaal (bewaren in koelkast) op HP-antigen na 10 dagen Stop PPI. Het staal kan worden afgeleverd in het labo van het St. Maarten.

In geval van onsuccesvolle eradicatie is een 208 behandeling nodig : bv. PPI2 x 40 mg, levofloxacin 500 mg 1x/d, amoxicilline 2x1 g, eveneens gedurende 10 dagen. Daarna opnieuw nazicht stoelgang.

Dat de arts-attaché, noch de eerste, noch de tweede, onderzocht heeft of de hogervermelde medicatie in Marokko betaalbaar voorhanden is;

Dat de arts-attaché, noch de eerste, noch de tweede, onderzocht heeft in weke mate de te voeren labo-onderzoeken in Marokko betaalbaar voorhanden zijn;

Dat het verslag van de arts-attaché en de bestreden beslissing die steunt op dit verslag blijk geven van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier;

Dat als zodanig ook artikel 9 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden vermits verzoeker door middel van meerdere medische attesten aanvoerde Pandomed nodig te hebben en noch in het verleden door de eerste arts-attaché, noch door de tweede arts- attaché - onderzocht is of dit geneesmiddel voorhanden is in Marokko;

Dat verzoeker gespecialiseerde opvolging nodig heeft en geen of niet voldoende zekerheid bestaat dat deze voorhanden is in Marokko;

Dat verzoeker door middel van medische attesten aanvoerde bepaalde medicatie nodig te hebben en de arts-attaché geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de aanwezigheid van deze medicatie;

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het

redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet [...]"

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 19 september 2012, dat samen met de eerste bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In dit advies wordt vastgesteld dat verzoeker leed aan een echinocossuscyste en erosieve bulbitis waarvoor hij medicamenteus en chirurgisch werd behandeld. De ambtenaar-geneesheer merkt op dat de laatste medische gegevens dateren van meer dan anderhalf jaar geleden en dat sindsdien geen bijkomende medische informatie werd ontvangen dat verzoeker nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft. De ambtenaar-geneesheer besluit dan ook dat de aandoening als behandeld en genezen wordt beschouwd. Verder verwijst hij naar een op 16 december 2011 reeds uitgebracht advies met betrekking tot verzoekers medische problematiek. De ambtenaar-geneesheer stelde vervolgens vast dat er wat de beschreven aandoeningen van verzoeker betreft geen sprake is van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing met het eerdere arrest van de Raad inzake dezelfde aanvraag en met de middelen die verzoeker inriep in het beroep dat leidde tot voormeld arrest van de Raad. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in gebreke blijft om nader te duiden op welk punt verweerder rekening diende te houden met het eerdere arrest van de Raad of met de door hem toen opgeworpen middelen. Er dient te worden aangenomen dat het bestuur bij het nemen van een nieuwe beslissing na een tussengekomen vernietigingsarrest rekening dient te houden met het motief van het vernietigingsarrest, doch *in casu* kan niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte met dit motief geen rekening geeft gehouden. Het arrest met nummer 86 568 van 31 augustus 2012, waarbij de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2012 vernietigde, was immers gesteund op de vaststelling dat de Raad in de onmogelijkheid was om een wettigheidscontrole op de beslissing uit te oefenen omdat de noodzakelijke stukken hiertoe niet waren overgemaakt. Er kan verder niet worden aangenomen dat de (formele) motiveringsplicht inhoudt dat het bestuur in deze situatie steeds dient te motiveren over het tussengekomen vernietigingsarrest of de middelen die werden aangevoerd in het beroep dat tot dit arrest leidde.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet pertinent of draagkrachtig zou zijn en dat dient te worden aangenomen dat de weergegeven motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing onjuist en/of kennelijk onredelijk is of dat onvoldoende onderzoek werd verricht, dient het middel te worden

onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting en dit in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 19 september 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. De ambtenaar-geneesheer bracht op 19 september 2012 volgend advies uit:

“[...] Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.07.2008.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 27/06/2008, 16/03/2009, 16/11/2009, 27/01/2010, en 22/02/2011 van dr. A. [R.], huisarts met bijlages (zonder handtekening en stempel) van dr. L. [V. O.] en M. [F.], gastro-enterologie, dr. J. [C.], L. [V.], abdominale heekunde, blijkt dat betrokkene lijdt aan een echinococcuscyste en erosieve bulbitis waarvoor chirurgische ingreep (resectie van echinococcus cyste op 13/12/2007 en behandeling met Vermox (mebendazol = anti-parasitair middel), Dafalgan (paracetamol = pijnstiller) en Pantomed (pantoprazol = maagzuurremmer).

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 39-jarige man uit Marokko leed aan een echinococcuscyste en erosieve bulbitis, waarvoor hij medicamenteus en chirurgisch behandeld werd. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van >1,5 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is.

Ik wil u er op wijzen dat er reeds een medisch advies werd verstrekt in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter door Dr. M. [I.] op 16.12.2011.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel [...]"

Verzoeker betoogt dat verweerder of de ambtenaar-geneesheer niet in redelijkheid en niet zorgvuldig heeft gehandeld waar hij, op grond van de vaststelling dat de laatste medische gegeven dateren van meer dan anderhalf jaar geleden en er sindsdien geen nieuwe medische gegevens werden overgemaakt waaruit blijkt dat nog steeds opvolging en behandeling nodig is, besluit dat de aandoeningen behandeld en genezen zijn.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar hem geen termijn van 30 dagen werd gegeven na het tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad om zijn medisch dossier te actualiseren. Wat dit betreft wijst de Raad er immers op dat niet kan worden ingezien waarom dit vereist is, nu verzoeker ten allen tijde aan het bestuur nieuwe stukken ter staving van een hangende aanvraag kan overmaken. Ook tijdens de eerdere procedure voor de Raad konden nieuwe stukken worden overgemaakt, al dan niet in het kader van het beroep voor de Raad of rechtstreeks aan verweerder.

Verzoeker geeft verder aan dat het getuigt van een onzorgvuldig handelen waar verweerder hem na het vernietigingsarrest niet heeft verzocht om zijn dossier te vervolledigen indien men van oordeel was dat het dossier niet meer actueel was. Hij wijst er ook op dat de ambtenaar-geneesheer voorbijgaat aan zijn medische problematiek zoals deze blijkt uit de door hem voorgelegde medische attesten waaruit blijkt dat hij heel zijn leven behandeld zal moeten worden en de kans op recidive reëel is. Hij benadrukt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met dit risico op recidive.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de bij hem in het verleden vastgestelde echinococcuscyste en erosieve bulbitis medicamenteus en chirurgisch werden behandeld en dit met succes. Verzoeker toont verder ook niet aan dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat deze aandoeningen nog een behandeling vereisen, onjuist is. Aldus kan evenmin wordt vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op dit punt ten onrechte geen verder onderzocht heeft verricht, bijvoorbeeld door verzoeker te onderzoeken of verzoeker uit te nodigen actuele medische attesten over te leggen. Dit gegeven wordt integendeel bevestigd in de medische stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, nu hieruit blijkt dat verzoeker geen specifieke medicatie of behandeling meer dient te nemen/volgen.

Verzoeker wijst er daarnaast wel op dat hij levenslang dient te worden opgevolgd en dat de kans op recidive reëel is. Hij geeft aldus aan dat de motivering van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat nog een opvolging nodig is onjuist is en dat hem ook hier ten onrechte niet werd verzocht zijn dossier te vervolledigen. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de door verzoeker in het kader van de verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken gewag wordt gemaakt van de noodzaak van een regelmatige opvolging door een specialist omwille van het gevaar op recidive en de hoge mortaliteit die gepaard gaat met een recidive. De Raad stelt vast dat deze vereiste van een regelmatige opvolging ook nog wordt bevestigd in de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde nieuwe medische attesten, waarin wordt aangegeven dat een regelmatige opvolging zich opdringt onder meer ook vanwege een nog positieve serologie.

Zelfs indien evenwel wordt aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte op basis van de in het kader van de verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken besloot dat niet blijkt dat verzoeker nog een verdere opvolging voor de bij hem in het verleden vastgestelde aandoeningen vereist, dient

niettemin te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies eveneens verwees naar het eerdere medische advies dat inzake dezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf werd uitgebracht door een ambtenaar-geneesheer op 16 december 2011. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 23 maart 2012. Uit dit eerdere advies opgesteld inzake verzoekers medische problematiek blijkt dat door een ambtenaar-geneesheer reeds werd nagegaan of de vereiste opvolging voor verzoekers aandoeningen beschikbaar is in Marokko. Er werd in het advies van 16 december 2011 reeds vastgesteld dat er gastro-enterologen en chirurgen werkzaam zijn in de verschillende steden in Marokko voor de opvolging en behandeling van de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt/leed. Uit deze vaststellingen blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat in Marokko wel degelijk de vereiste geneesheren beschikbaar zijn die gespecialiseerd zijn in de behandeling van de aandoeningen die bij verzoeker werden vastgesteld. Dit gegeven volstaat om te besluiten dat de verdere opvolging van verzoekers medische gezondheidstoestand mogelijk is in Marokko, zonder dat verder diende te worden toegelicht op welke wijze de betreffende specialisten de aandoeningen die bij verzoeker werden vastgesteld behandelen.

Gelet op het gegeven dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2012 wordt verwezen naar het eerder uitgebracht advies waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid tot opvolging door een specialist van de aandoeningen die bij verzoeker werden vastgesteld en waarin werd vastgesteld dat deze mogelijkheid bestaat in verzoekers herkomstland, dient alsnog te worden aangenomen dat in tweede orde wel degelijk wordt aangegeven dat de vereiste opvolging mogelijk is in het herkomstland van verzoeker. Verzoekers betoog dat geen rekening is gehouden met de noodzaak tot opvolging en de kans op recidive kan aldus niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De nieuwe medische stukken zoals aangebracht door verzoeker in zijn verzoekschrift maken ook enkel nog melding van een noodzaak tot periodieke en chronische opvolging. Er blijkt ook op dit punt aldus niet dat verweerder ten onrechte geen verder onderzoek verrichte of verzoeker niet heeft uitgenodigd zijn aanvraag te actualiseren.

Verzoeker stelt daarnaast te volharden in de middelen zoals opgeworpen in zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van 10 januari 2012, die werd vernietigd door de Raad. Meer specifiek verwijst hij naar zijn stelling in voormeld beroep dat de vereiste medicatie, medische voorzieningen en labo-onderzoeken niet beschikbaar zijn in Marokko, laat staan betaalbaar en dat hier onvoldoende onderzoek naar werd verricht. De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat verzoeker hiertoe verwijst naar vroegere medische attesten zoals door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag voorgelegd aan het bestuur, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte besloot dat ervan kan worden uitgegaan dat de medische aandoening van verzoeker genezen is in de zin dat hiervoor geen medicatie of andere medische behandeling of therapie meer vereist is. De ambtenaar-geneesheer dient verder ook slechts uit te gaan van de actuele gezondheidstoestand van de aanvrager en de vraag of er sprake zal zijn van recidive en welke behandeling verzoeker in dat geval vereist, is in hoge mate hypothetisch. Er blijkt *in casu* niet dat de ambtenaar-geneesheer diende te anticiperen of verder onderzoek diende te voeren naar een mogelijke, doch niet zekere toekomstige ziekte-toestand en de behandeling die alsdan zou zijn vereist. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat in het eerdere advies van een ambtenaar-geneesheer van 16 december 2011 – waarnaar het advies van 19 september 2012 verwijst – wel degelijk werd aangegeven dat medicatie voorhanden was in Marokko voor de behandeling van aandoeningen zoals deze bij verzoeker in het verleden werden vastgesteld en dat het gegeven dat verzoeker in het verleden in België andere medicatie nam of een andere behandeling of therapie werd voorgeschreven nog niet tot gevolg heeft dat hieruit kan worden besloten dat een adequate behandeling voor de aandoening niet voorhanden is in het herkomstland. De wetgever heeft bovendien bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet vooropgesteld dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35). Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij arbeidsongeschikt is en dat bijgevolg kan worden aangenomen dat hij door middel van een inkomen uit arbeid de kosten voor een verdere opvolging van zijn medisch gezondheidstoestand kan dragen. Er blijkt ook niet dat hij hiertoe eventueel

geen beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen in het herkomstland. Hij brengt zelf ook geen enkel concreet gegeven aan als zou de kost van de vereiste opvolging dermate hoog zijn dat deze onbetaalbaar is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS